

τούτου, ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθεροι καὶ δὲν ἔχουσι πλέον κυρίου τοὺς βαρβαρωτάτους Ἀγγλους, οἵτινες διὰ τὴν ἐλαχίστην βλάβην τῶν δένδρων ἐπέβαλλον καὶ ἐπιβάλλουσι πάνυ δικαίως τοῖς ὑπηκόοις αὐτῶν τὰς παροιμιώδεις αὐστηροτάτας ποινάς. Αὐτὸ τοῦτο ῥητέον καὶ περὶ τῶν πυροβολισμῶν. Οἱ Ἕλληνες ὑπὸ δουλείαν διατελοῦντες οὐ μόνον δὲν ἠδύναντο νὰ πυροβολῶσιν ἐν ταῖς ἐορταῖς αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ὀπλοφορῶσι τὸ παράπαν, ἐλεύθεροι δὲ γενόμενοι, ἐπυροβόλουν εἰς πᾶσαν χαρὰς ἡμέραν, ὅπερ ἐπ' αὐστηροτάτη ποινῇ ἄλλοτε ἀπηγορεύετο. Ἐλπίσωμεν ὅμως, ὅτι ἡ γοργῇ τῷ βήματι γινόμενη ἀνάπτυξις τοῦ λαοῦ θὰ ἐξαλείψῃ τάχιστα καὶ τὸ ἔθος τοῦτο, ὡς πλείστα ἄλλα, ὡς λ. χ. τὴν διὰ πυρὸς κατάκαυσιν τοῦ ἐκ διαφόρου ἐκάστοτε ὕλης κατασκευαζομένου ἀνδρεικέλου τοῦ Ἰούδα πρὸ τῶν χριστ. Ἐκκλησιῶν, ἣτις πολλὰ καὶ δυσάρεστα ἔσχεν ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ δὲν δύναται τις τόσον εὐκόλως καὶ ταχέως νὰ ἐκριζώσῃ, ἀπόδειξις δὲ αἱ παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀνεπτυγμένοις ἐπικρατοῦσαι πλείστα καὶ μέγιστα δεισιδαιμονία καὶ προλήψεις. Πλήθος προλήψεων ὑπάρχει καὶ παρὰ τῷ Γερμανικῷ λαῷ ὡς πρὸς τὸ Πάσχα, περὶ ὧν ἄλλοτε θὰ γράψωμεν διεξοδικώτερον. Σήμερον ἀρκούμεθα δι' ὀλίγων ν' ἀναφέρωμεν ἐν ἄξιον ἀναγνώσεως παρὰ τῶν δεσποινίδων (διότι ἐν τούτῳ δεσποινίδες κατὰ τὸ πλείστον πρωταγωνιστοῦσι). Περὶ τὴν 12 τῆς νυκτὸς τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν

κυριακὴν αἱ ἄγαμοι λαμβάνουσι τὴν πρὸς τοὺς ποταμοὺς ἄγουσαν, οὐχὶ βεβαίως ὡς αἱ ἀπέλπιδες ἐκεῖναι, ἵνα θέσωσι τέρμα εἰς τὸν βίον των διότι ἀπέτυχον τοῦ ποθομένου ἢ ἐπαθον ἀνίατον δυστύχημα, ἀλλ' ἵνα ἀντλήσωσιν ὕδωρ, ὅπερ ἔχει πολλὰς τὰς ιδιότητας, διότι τὰς μὲν μετρίως ὠραίας τὰς δι' αὐτοῦ νιπτομένας μεταβάλλει διὰ θαυματουργικῆς δυνάμεως εἰς Ἀφροδίτας τῆς Μήλου, τὰς δὲ ὠραίας διαφυλάττει οὕτω πάντοτε κατὰ πάσης ἐπιδρομῆς καιρικῆς. Ἀλλὰ καὶ τοὺς γέροντας καὶ πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως ἀνθρώπους θεραπεύει ἀπὸ παντοίων νόσων ὡς ἄλλη τοῦ Σιλωάμ κολυμβήθρα, πρὸς δὲ οὐδέποτε σήπεται οὐδ' ὄζει. Πάσας ὅμως τὰς ἀνωτέρω μνησθείσας ιδιότητας ἀπόλλυσι τὸ ὕδωρ εὐθὺς ὡς ἡ ἐλαχίστη λέξις ἐξέλθῃ τοῦ στόματος αὐτῶν ἢ ὁ ἐλαχίστος γέλως ἀκουσθῇ, πρὶν φέρωσι τὸ ὕδωρ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπειδὴ ὅμως πολλάκις θυσαίαι ἀποφάσεις τοῦ γυναικείου φύλου ἐξέπληξαν τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τοῦτο οὐδόλως παράδοξον, ὅτι αἱ νεαραὶ αὗται δεσποινίδες κατορθοῦσι νὰ ἐξέλθωσι νικητρίαι καθ' ὅλων τῶν προσκόμμάτων καὶ σκωμμάτων τῶν ἐν τοῖς ὁδοῖς παραμενόντων μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ ἐπιδιωκόντων νὰ κινήσωσι ταύτας εἰς γέλωτα ἢ ὀμιλίας ἀποδεικνύουσαι τρανώτατα, ὅτι καὶ τὸ φύσει λαλίστατον γένος δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ γένηται τὸ σιγηλότατον, οὐδεμία δὲ παρὰ ταῖς γυναιξὶν ἀνάγκῃ μείζων τῆς φιλαρεσκίας.

K.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1692 ἐνέβαλε τοὺς κατοίκους τῆς Λυῶνος εἰς φοβερὰν ταραχὴν ἡ δολοφονία ἐνὸς ἀνδρογύνου, τὸ ὅποιον ἐν τῇ νέᾳ ἀγορᾷ τῆς πόλεως διετῆρει μικρόν τι οἰνοπωλεῖον. Τὰ πτώματα τῶν δύο συζύγων εὐρέθησαν ἐν τῷ ὑπογίῳ κάτωθεν τοῦ οἰνοπωλείου, πλησίον δὲ αὐτῶν αἱματόφυρτος τις πέλεκυς ἐδείκνυνε ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ κακούργηματος. Τὸ διερρηγμένον χρηματοκιβώτιον ἐδήλου ὅτι ἡ διαρπαγὴ τῶν χρημάτων ἦτο τὸ ἐλατήριον τῶν δολοφόνων. Ἡ ἀνίχνευσις ὅμως τῶν κακούργων ἦτο παντελῶς ἀδύνατος, μεθ' ὅλας τὰς συντόνους ἐρεῦνας τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς.

Αἰφνης ἡ ἐν Γαλλίᾳ δικαιοσύνη ἠναγκάσθη πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν δολοφόνων νὰ μεταχειρισθῇ παραδοξότατον μέσον, τὸ ὅποιον τὴν σήμερον εἰς πᾶν πεπολιτισμένον κράτος θὰ ἐφαίνετο ἀνόητον καὶ γελοῖον. Γείτων τις τῶν δολοφονηθέντων ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐρευνῶν αὐτῆς ἀλλόκοτόν τινα βοηθόν. Ἐπὶ τῶν ὁρέων τοῦ Dorphinee ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους χωρικός τις, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν παράδοξον φήμην ὅτι ἠδύνατο, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ ξύλον τι, ἀποκοπὴν ἐξ οἰοῦν ποτε δένδρου, νὰ ἀνακαλύπτῃ πᾶν μυστικὸν καὶ ἀπόκρυφον. Ἡ ῥάβδος αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἔχων ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, ἐδείκνυνε εἰς τὸν χωρικὸν τὸ μέρος τοῦ ἐδάφους ἐνθα τυχὸν ὑπῆρχον κεκρυμμένοι θησαυροί· ἂν μετετοπιζόντο ὑπὸ ἀπατηλῶν χειρῶν τὰ σύνορα ἀγροῦ τινος, ἡ ῥάβδος περιπίπτουσα εἰς εἰδὸς τι σπασμαδικῆς κινήσεως ἐδείκνυε τὴν ἀρχικὴν θέσιν τῶν ὁρίων· πρὸ πάντων ὅμως εἶχε τὴν ἀνεκτίμητον δύναμιν τοῦ ν' ἀνακαλύπτῃ τοὺς κλέπτας καὶ λοιποὺς ἐγκληματίας· ἰσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι ἡ μαγικὴ αὕτη ῥάβδος, ὡσάκις ἐπλησίαζεν εἰς γυναῖκα διε-

φθαρμένων ἡθῶν, περιέπιπτεν εἰς σπασμοδὲς ἀγανακτήσεως. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀπλοῦ τούτου χωρικοῦ εἰς κλάδος δένδρου ἐγένετο ἡ ῥάβδος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, ἡ μηδέποτε ἀπατωμένη· Ἡ φήμη τοῦ χωρικοῦ εἶχε διαδοθῇ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐπαρχίας του.

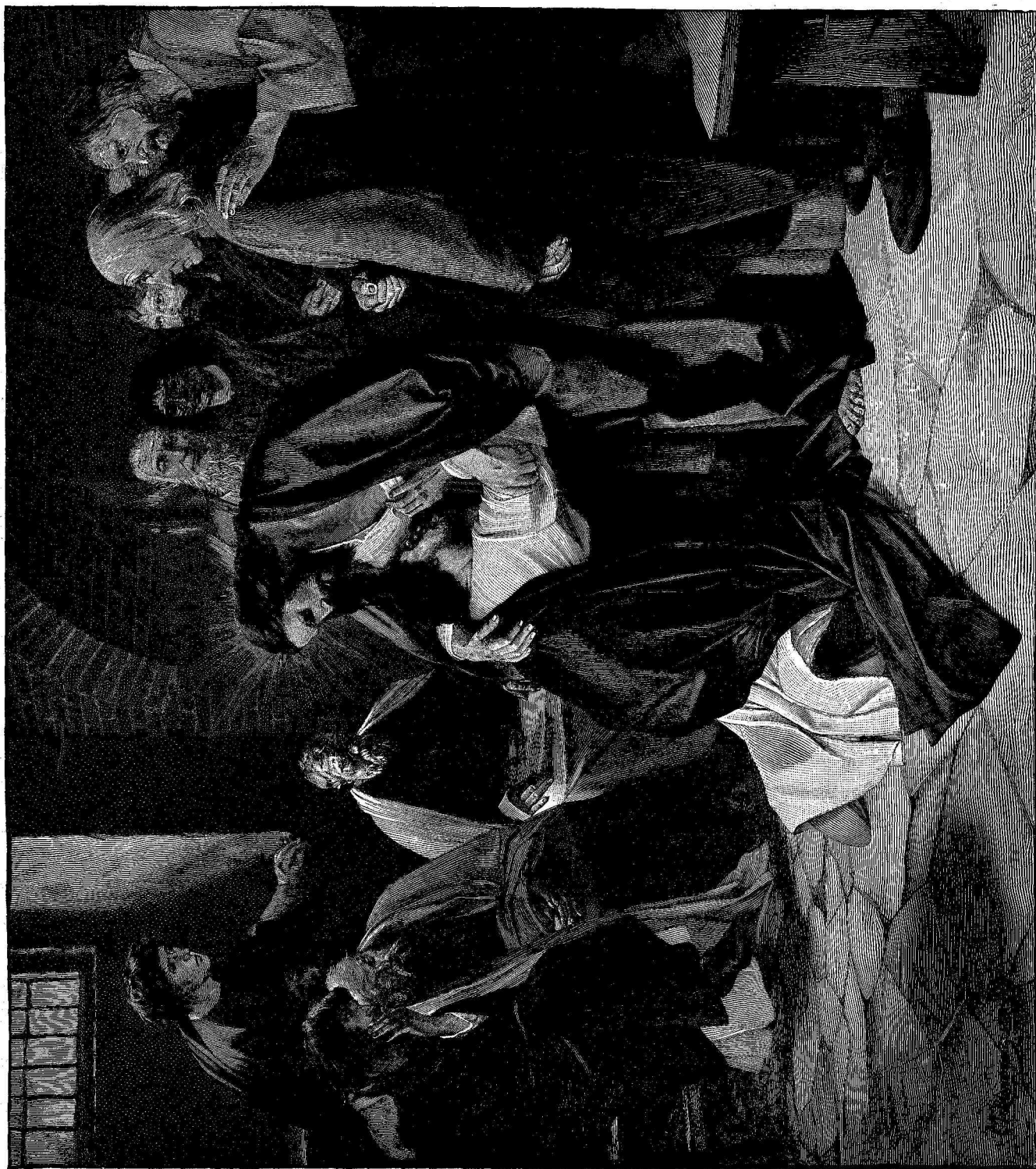
Ὁ γείτων τῶν φονευθέντων ἐθεώρησεν ὡς τὸ ἄριστον μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δολοφόνων, νὰ προσκαλέσῃ ἀμέσως τὸν χωρικὸν μετὰ τὴν μαγικὴν ῥάβδον.

Ὁ χωρικός οὗτος, ὅστις ὀνομάζετο Ἰάκωβος Αὐμάρ (Jacques Aymar) οὐδόλως ἐδίστασε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, ἀλλ' ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς Λυῶν, ἐνθα προσέφερε πρόθυμος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ἀμηχανοῦσαν ἀστυνομίαν, ὑπισχνόμενος νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς κακούργους διὰ τῆς θαυματουργοῦ ῥάβδου του. Κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ μέγιστον θαῦμα, πῶς ἐγένετο δεκτὴ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν μία τοιαύτη προσφορά. Ἀλλ' ἡ θαυματουργικὴ ἐνέργεια τοῦ Δωφινέζου χωρικοῦ εἶχε προσελκύσῃ τοσαῦτα πλήθη φανατικῶν πιστῶν, τοσοῦτοι δὲ συνετοὶ καὶ νηφάλιοι ἄνδρες ἤρχισαν νὰ πιστεύωσιν εἰς αὐτὴν, ὥστε ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτής, καίπερ φοβούμενοι μήπως ἐκθέσωσι τὴν ἀξιοπρέπειάν των εἰς τὴν χλεύην τοῦ κοινοῦ, ἐτόλμησαν ὅμως νὰ δοκιμάσωσι τὸ γελοῖον τοῦτο πείραμα. Ὡδήγησαν λοιπὸν τὸν χωρικὸν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα διεπράχθη ὁ φόνος. Ἐδωκαν αὐτῷ ξύλον τι, ὅπερ ἀπέκοψαν ἐκ τοῦ πρώτου τυχόντος δένδρου, καὶ ὁ Αὐμάρ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὸ ξύλον τοῦτο ἤρχισε τὰς μυστηριώδεις ἐρεῦνας του, ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοι κυμαίνοντες μεταξὺ τῆς ἐλπίδος, ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον, καὶ τοῦ φόβου, μήπως γείνωσι γελοῖοι, παρηκολούθουν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὸ ὑπόγειον, ἡ ῥάβδος ἔμε-

νεν ακίνητος, μόλις όμως επλησίασεν εις τὸ μέρος ἔνθα εἶχεν εὔρεθῃ τὸ πτώμα τοῦ οἰνοπώλου, ὁ Αὐμάρ καταλαμβάνεται ὑπὸ προφανοῦς ταραχῆς, ὁ σφυγμὸς του επιταχύνεται πυρετωδῶς, ἡ δὲ βράβδος τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἤρχισε νὰ κάμπτεται· ὀλίγῳ περαιτέρω ἐπαναλαμβάνονται τὰ αὐτὰ συμπτώ-

νὰ ὁδηγῇ τὸν Αὐμάρ ὡς ρινηλάτης κύων, ὅστις ἄμα ὡς ὁσφρανθῇ τὸ πρῶτον ἵχνος ἐξακολουθεῖ τὴν ἰχνηλασίαν του μέχρι τῆς ἀνευρέσεως τοῦ διωκομένου. Ὁ Αὐμάρ ἀκολουθῶν τὴν ἐλκτικὴν δύναμιν τῆς βράβδου, ἀναβαίνει εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, πλησιάζει εἰς τὸ ταμεῖον, ὁπόθεν ἐκλάπησαν τὰ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΘΩΜΑΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ C. Feldmann.

ματα μετ' ἡβξημένης σφοδρότητος, μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπερ εἶχε καλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πτώματος τῆς γυναικός. Ὁ Αὐμάρ φαίνεται ἐντελῶς ἐξηντλημένος, ὥσει λιποψυχῶν· οἱ δὲ παριστάμενοι καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐκπλήξεως ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θεάματι.

Μόλις ἡ βράβδος εὔρε τοιουτοτρόπως τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν κακούργων, ἤρχισε

χρήματα, καὶ ἐντεῦθεν ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του εἰς τὸ ὑπαιθρον, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ παλατίου, ἔπειτα δὲ διὰ τῆς ἐν τῷ Ῥοδανῷ γεφύρας ἔξω τῆς πόλεως, διευθυνόμενος παρὰ τῇ δεξιᾷ ὄχθῃ κατὰ τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ἐνταῦθα διακλαδοῦνται αἶφνης τὰ ἵχνη, καὶ ὁ θαυμάσιος ἰχνηλάτης ἀμφιβάλλει ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διωκομένων φονέων, ἄλλοτε μὲν νο-

μίζων ὅτι ἦσαν δύο ἄλλοτε δὲ τρεῖς. Ἡ ἀμφιβολία του ἐπαυσε, ἅμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν ἐνὸς κηπουροῦ, ἥτις εὐρίσκατο παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ῥοδανοῦ· ἐνταῦθα ἰσχυρίζεται ὅτι εἶχον εἰσέλθῃ τρεῖς ἔνοχοι, οἵτινες ἐκάθισαν παρὰ τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ εὐρισκομένην τράπεζαν καὶ ἤγγισαν φιάλην τινά, ἥτις εἰσέτι ἴστατο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κηπουρὸς καὶ οἱ λοιποὶ κάτοικοι τῆς οἰκίας ἐρωτηθέντες οὐδεμίαν πληροφορίαν δύνανται νὰ δώσωσιν, ἡ δὲ ῥάβδος τοῦ Αὐμάρ διατελεῖ ἐν ἡρεμίᾳ· αἴφνης ὅμως εἰσέρχονται εἰς τὸ δωμάτιον δύο παιδία τοῦ κηπουροῦ, ἡλικίας 9 ἕως 10 ἐτῶν, καὶ ἡ ῥάβδος ἀρχίζει ἀμέσως νὰ ταράσσεται.

Οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι μάρτυρες ἀνακρίνονται καὶ ὁμολογοῦσι πραγματικῶς, ὅτι κατὰ τινὰ κυριακὴν περὶ τὴν πρῶτην εἶχον ἔλθῃ τρεῖς ἄνδρες οἵτινες ἐκάθισαν παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐκένωσαν μίαν φιάλην οἴνου, τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς φιάλην, ἣν ἐδείκνυνεν ἡ ῥάβδος τοῦ Αὐμάρ. Ὁ ἀνακριτὴς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀμφιβάλλῃ ἂν ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Αὐμάρ τὰ μέσα πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐρευνῶν του αἵτινες Κύριος οἶδε ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ διήρουν καὶ εἰς ποῖον μέρος θὰ κατέληγον. Ἀπεφάσισε λοιπὸν, πρὶν ἢ ἀποπέμψῃ τὸν Αὐμάρ, νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀξιοπιστίας αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐξῆς πειράματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεκάλυπτεν ἐξ ἁπαντὸς πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀπάτην. Ἐλαβον πολλοὺς πελέκεις καθ' ὅλα ὁμοίους πρὸς τὸν αἱματόφυρτον ἐκεῖνον, ὅστις εὐρέθη ἐν τῷ ὑπογείῳ τοῦ οἰνοπωλείου, καὶ κατέχωσαν αὐτοὺς συγχρόνως μὲ τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰς διάφορα μέρη τοῦ κήπου τοῦ κυρίου de Montgirol, τοῦ ἐφόρου τῆς ἐπαρχίας. Ὁ Αὐμάρ προσεκλήθη κατόπιν νὰ εὕρῃ διὰ τῆς ῥάβδου του τὸ μέρος, ἐνθα ἦτο κεχωσμένος ὁ πέλεκυς, δι' οὗ διεπράχθη τὸ κακούργημα. Ὁ Αὐμάρ ἀνεκάλυψεν αὐτὸ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας. Αἱ σπασμωδικαὶ κινήσεις τῆς ῥάβδου ἐσταμάτησαν αὐτὸν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Πάντες ἐξεπλάγησαν, ἀλλὰ τὸ θαῦμα ἐφαίνετο τόσον ἀνεξήγητον, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ κάμωσι καὶ δεύτερον πείραμα. Ἐδεσαν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, περιήγαγον αὐτὸν διὰ πολλῶν ἐλιγμῶν καὶ λοξοδρομήσεων μακρὰν τοῦ κήπου ὅπως τὸν ἀποπλανήσωσι, προσεπάθησαν διὰ παντὸς μέσου νὰ παρασκευάσωσιν αὐτῷ πάντα τὰ δυνατὰ ἐμπόδια, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ ῥάβδος ὠδήγει αὐτὸν μετὰ καταπληκτικῆς ἀσφαλείας εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἐκρύπτετο ὁ ζητούμενος πέλεκυς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μάθωσι λεπτομερῶς τὰ καθ' ἕκαστα τῶν πειραμάτων τούτων, καὶ νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐνταῦθα γραφομένων δύνανται νὰ ἀναγνώσωσι τὸ ἐπίσημον γαλλικὸν περιοδικὸν „Ερμῆν“ (Merkur) τοῦ Αὐγούστου 1692 σελ. 114.

Διὰ τῶν πειραμάτων τούτων ἤρθη πᾶσα σχεδὸν ἀμφιβολία περὶ τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως τοῦ Αὐμάρ. Αἱ προλήψεις τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν φώτων, ἡ ὑπερήφανος προκατάληψις τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης ἀπέναντι τοῦ ἀνεξήγητου ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀπλοῦ χωρικοῦ παρεχομένην ἐλπίδα τῆς ἀνακαλύψεως τῶν κακούργων. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀστυνομίας ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Αὐμάρ. Μετ' οὗ πολὺ, κάτωθεν τῆς γεφύρας τοῦ Ροδανοῦ εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως χιλιομέτρου, φαίνονται ἵχνη ἐπὶ τῆς ἀμώδους ὄχθης, δηλοῦντα ὅτι οἱ φονεῖς εἶχον ἐπιβῇ πλοιαρίου τινός, ὅπως περαιωθῶσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ὁ Αὐμάρ μετὰ τῆς συνοδείας του παραλαμβάνει ὡσαύτως πλοιαρίον τι καὶ ἀκολουθεῖ τὴν ὁδηγητικὴν ἑλξιν τῆς ῥάβδου του·

παρὰ τῇ γεφύρᾳ τῆς Vienne διατάσσει νὰ διαπλεύσωσιν ὑπὸ τὸ ζῶον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἄλλως οὐδεὶς λεμβοῦχος συνείδηζε νὰ διαπλῇ· ἐκ τούτου συνεπέραναν ὅτι οἱ φονεῖς, μὴ θέλοντες νὰ ἔχωσι μάρτυρα τῆς φυγῆς των, ἐπεραιώθησαν ἀνευ λεμβούχου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πλωτμωτέρων μερῶν τοῦ ποταμοῦ. Ἀποβιβάζονται εἰς τὸ μέρος, ἐνθα οἱ φονεῖς εἶχον ἀποβιβάσθῃ κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Αὐμάρ· μεταβαίνουν εἰς ὅλα τὰ πανδοχεῖα, ἐνθα εἶχον διανυκτερεύσῃ πανταχοῦ ἡ ῥάβδος δεικνύει καὶ αὐτὰς τὰς κλῖνας ἐφ' ὧν ἐκοιμήθησαν, τὰς τραπέζας, παρὰ τὰς ὁποίας ἐκάθισαν, τὰ ποτήρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπιον. Ὁ ξενοδόχος καὶ οἱ θεαταὶ ἔμειναν ἐκπληκτοί.

Ἡ μικρὰ συνοδία ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Αὐμάρ πλησιάζει ἐπὶ τέλους εἰς τι παρὰ τῷ Sablons τεταγμένον στρατόπεδον. Ἐνταῦθα καταλαμβάνεται ὁ Αὐμάρ ὑπὸ σφοδρῶτα τῆς ταραχῆς, συμπεραίνει δὲ ἐκ τοῦ ἐκτάκτου τούτου παροξυσμοῦ, ὅτι οἱ φονεῖς εὐρίσκονται ἐκεῖ πλησίον· συγχρόνως ὅμως ἐγκαταλείπουσιν αὐτὸν αἱ δυνάμεις· δὲν δύνανται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἐκσφενδονίζει τὴν ῥάβδον ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν. Ἐπανερχεται εἰς Lyon, ἐνθα δικαιολογεῖ τὴν φυγὴν αὐτοῦ λέγων ὅτι ἐφοβήθη μήπως, ἀνακαλυπτομένου τοῦ ἐνόχου ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἴσως ὑπὸ τὴν στολὴν μεγάλου τινὸς ἀξιωματικοῦ, θὰ ἐξετίθετο εἰς τὴν χλεύην ἢ καὶ τοὺς αἰκισμοὺς τῶν στρατιωτῶν. Ἐνταῦθα ὅμως ἐμπνέουσιν αὐτῷ νέον θάρρος καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὸν μὲ συστατικὰ γράμματα καὶ μὲ νέαν ἔνοπλον συνοδίαν ὀπίσω εἰς τὸ Sablons. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἔρχεται πολὺ ἀργά. Ὁ φονεὺς εἶχεν ἐγκαταλίπῃ τὸ στρατόπεδον. Ὁ Αὐμάρ ὅμως ἐξακολουθεῖ περαιτέρω τὴν πορείαν του, καὶ ἀφικνεῖται εἰς τὸ Beaucaire. Ἐνταῦθα συμπεραίνει ἐκ τῆς διακλαδώσεως τῶν ἱχνῶν ὅτι οἱ φονεῖς ἐχωρίσθησαν. Αὐτὸς ὅμως ἀκολουθεῖ τὰ ἵχνη ἐκεῖνα, πρὸς τὰ ὁποῖα φαίνεται περισσότερον κλίνουσα ἡ ῥάβδος του. Μετ' οὗ πολὺ ἀφικνεῖται πρὸ τῆς πύλης τοῦ δεσμωτηρίου τῆς πόλεως καὶ ἐνταῦθα καταλαμβάνεται αἰφνιδίως ὑπὸ πυρετώδους παροξυσμοῦ, ἡ ῥάβδος κραδαίνεται σπᾶστικῶς εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἡ κατάστασις του ὁμοιάζει πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περιγραφομένην ταραχὴν, ὑφ' ἧς κατελαμβάνετο ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία. Ἀποφαίνεται μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ εὐρίσκεται ὁ εἰς ἐκ τῶν φονέων.

Ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ εὐρέθησαν δεκαπέντε κατάδικοι, οἵτινες ὑπεβλήθησαν πάντες εἰς τὸ πείραμα τῆς μαγικῆς ῥάβδου τοῦ Αὐμάρ. Ἡ ῥάβδος ἐδείκνυνεν ὡς τὸν ζητούμενον φονέα κυρὸν τινὰ, ὅστις πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχε φυλακισθῇ ἕνεκα μικρᾶς τινος κλοπῆς. Ὁ κυρὸς οὗτος μετήχθη εἰς Λυὼν ἐνθα καὶ ἐδικάσθη.

Ὁ Αὐμάρ ἐξακολούθησεν ἤδη μετὰ μείζονος θάρρους καὶ πεποιθήσεως τὰς ἐρεῖνας αὐτοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν λοιπῶν συνενόχων· ἡ ῥάβδος ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς Τουλὼν. Ἐνταῦθα ἐβεβαιώθη διὰ τοῦ συνήθους πειράματος, ὅτι οἱ ζητούμενοι κακούργοι εἶχον δειπνήσῃ τῇ προτεραίᾳ ἐν τινὶ πανδοχείῳ καὶ εἶτα ἀπέπλευσαν ἐκ τοῦ λιμένος τῆς πόλεως. Μετὰ βραχὺν τινὰ δισταγμὸν ἀπεφασίσθη ἡ κατὰ θάλασσαν περαιτέρω καταδίωξις τῶν συνενόχων, ἥτις ὅμως ἀπέβη ἄκαρπος, διότι μετὰ μακρόν τινα πλοῦν, καθ' ὃν πολλάκις εἶχον ἀποβιβάσθῃ εἰς διάφορα μέρη τῆς ἀκτῆς, ὁ Αὐμάρ διεβεβαίοντο ὅτι οἱ ἔνοχοι εἶχον ὑπερβῇ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου καὶ ἡ καταδίωξις αὐτῶν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρότατον χρόνον.

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐπιθυμοῦσιν ἴσως νὰ μάθωσι λεπτομερείας τινὰς περὶ τῆς δίκης τοῦ κυφοῦ. Οὗτος ἀπεδείχθη ἔνοχος τοῦ φόνου τῶν δύο συζύγων ἐν Λυῶνι καὶ καταδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τροχοῦ θάνατον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠρνεῖτο τὴν ἐνοχὴν του, ἰσχυριζόμενος ὅτι οὐδέποτε ἦτο ἐν τῇ πόλει τῆς Λυῶνος καὶ οὐδὲν ἀπολύτως ἐγνώριζε περὶ τοῦ διαπραχθέντος κακουργήματος. Κατόπιν ὅμως, ἀφοῦ ἤχθη εἰς ὅλα τὰ καπηλεῖα καὶ ξενοδοχεῖα, ἐνθα εἶχε διανυκτερεύσει καὶ δειπνήσει μετὰ τῶν λοιπῶν συνενόχων κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐμάρ, καὶ ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθη πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ξενοδόχων καὶ λοιπῶν παρατυχόντων ξένων, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του καὶ προσεπάθει μόνον νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν εἰς τὸ κακούργημα συμμετοχὴν του, λέγων ὅτι οἱ διαπραξάντες κυρίως τὸν φόνον ἦσαν οἱ δύο του σύντροφοι, αὐτὸς δὲ μόνον παρετῆρει χωρὶς νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος.

„Ἡ ὁμολογία του“ γράφει σύγχρονός τις „συνεφώνει

πληρέστατα μὲ ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐμάρ καὶ μὲ πεντήκοντα ἄλλας ἀνεξαρτήτους περιστάσεις, ἐξ ὧν κατεδεικνύετο ἐναργέστατα ἡ ἐνοχὴ του, οὕτως ὥστε σπανίως ἄλλο κακούργημα ἐγένετό ποτε μετὰ τοσαύτης ἐναργείας καταφανές.“

Τοιαῦτα συνέβησαν ἐν Λυῶνι κατὰ τὸ ἔτος 1692. Τὸ γεγονός τοῦτο διήγειρε φυσικῶς τῷ λόγῳ τὸν γενικὸν θαυμασμόν πάντων τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων. Ἀπειράριθμοι μελέται καὶ διατριβαὶ ἐγράφησαν ὑπὸ φιλοσόφων, φυσικῶν, θεολόγων, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου. Οἱ φυσικοὶ ἠρνοῦντο τὴν ὑπαρξίν ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ἐν τῷ Αὐμάρ. Καὶ πράγματι τὴν γνώμην των ἐπεκύρωσε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Αὐμάρ, ὅτε ἤχθη εἰς Παρίσιους ὅπως ὑποβλήθῃ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν προτέραν αὐτοῦ δύναμιν. Ὅπωςδὴποτε ὅμως τὰ ἀνώτερω περιγραφέντα γεγονότα μένουσιν εἰσέτι ἀνεξήγητα.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΘΩΜΑΣ.

Εἶνε ἡ ὀγδόη ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἡμέρα. Οἱ μαθηταί, διασκορπισθέντες κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως τοῦ διδασκάλου ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καταδιωχθέντες εἶτα ὑπὸ τῶν ἰδίων μετὰ τὸν τραγικὸν αὐτοῦ θάνατον καὶ καταφυγόντες εἰς Γαλιλαίαν, συνέρχονται ἑντρομοὶ ἐκεῖ καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἀναμένουσι τὴν πραγμάτωσιν τῶν προρρήσεων τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπερ αἱ γυναῖκες κηρύττουσι, δὲν ἀρκεῖ ὅπως καθησυχάσῃ αὐτοὺς! Ἐχουσιν ἀνάγκην τῆς ἀκτινοβόλου τοῦ Ναζωραίου ὄψεως διὰ νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτούς! Δέον ὦ ἀντηχήσῃ πάλιν εἰς τὰ ὅσα τῶν ἡ συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα φωνή του ὅπως ἀνακτήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος των! Εἶνε ἀνάγκη ὁ υἱὸς τῆς παρθένου νὰ δείξῃ αὐτοῖς εἰσέτι μίαν φοράν τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν του, καταβάλλων καὶ περιφρονῶν τὸν θάνατον, διαρρηγνύων τὰς μαρμαρίνους τοῦ τάφου του πλάκας, καὶ συνάζων τοὺς διεσπαρμένους καὶ πεφοβισμένους μαθητάς, ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς τὸ ἡθικὸν ἐκεῖνο θάρρος τῆς περιφρονήσεως παντὸς γήϊνου, παντὸς σωματικοῦ πόνου, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς χάριν τῆς ἰδέας, χάριν τῆς ἀληθείας! Ἐδεῖ νὰ διαλύσῃ καὶ πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἣν δυνατόν νὰ ἐπῆνεγκεν ἡ καταδίκη του, ὁ θάνατός του, ὁ μετὰ τῶν μαθητῶν του ἐπικρατῶν φόβος.

Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν αἰφνιδίως ἐμφανιζόμενος, ἀναφωνεῖ „Εἰρήνη ὑμῖν“. Ἡ παρουσία τοῦ διδασκάλου διαλύει πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἐπαναφέρων ἐν ἀκαρεῖ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος καὶ τὴν ἀγαλλίασιν! Οἱ πρώην πεφοβισμένοι καὶ ἑντρομοὶ ἀλιεῖς ἐξαλλοὶ νῦν ἐκ χαρᾶς ἐξέρχονται καὶ ἀναφωνοῦσιν „Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον!“

Εἰς μόνον ἐκ τῶν μαθητῶν δὲν συγκινεῖται εὐκόλως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐδὲ παρασύρεται ἐκ τοῦ χαρμολοῦ.

τῆς Ἀναστάσεως ἀγγέλματος. Ὁ ἰδιόρρυθμος τὸν χαρακτῆρα, ὁ σκεπτικὸς καὶ λακωνικὸς Θωμᾶς, ὅστις σιωπήσας κατ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς μετὰ τοῦ Ἰησοῦ συμβιώσεώς του, ἐπιφυλάσσετο μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, νὰ προβῇ εἰς τολμηρὸν διάβημα, ἐν ᾧ συγκεντροῦται ὅλη του ἡ δρᾶσις, καὶ νὰ εἴπῃ βαρυσήμαντον φράσιν, ἥτις ἐμπεριέχει ὅλην τὴν διδαχὴν του. Οὗτος θέλει νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πρῶτον περὶ τοῦ θανάτου καὶ εἶτα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν! Ἀπαιτεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου! Προτάσσει τὸν ἐλεγχὸν χάριν τῆς πίστεως, τὴν πραγματικότητα χάριν τῆς ἀληθείας! Διὰ τῆς δυσπιστίας του στηρίζει τὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν πίστιν διὰ τοῦ ἐλέγχου του παρουσιάζει γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν! Ψυχρὸς ὄθεν καὶ ἀτάραχος προβαίνει εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξελέγξεως ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν μαθητῶν, ζητῶν οὐχὶ μόνον νὰ ἴδῃ τὸν διδασκάλον, οὐχὶ μόνον νὰ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του, ἀλλὰ καὶ νὰ ψαύσῃ τὰς ἐκ τῶν πληγῶν αἱματομένους χεῖρας του καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν αἱματοφόρον πλευράν του! Ἀλλ' ὅποιαν λάμψιν θὰ ἐξηκόντιζεν ἡ ὄψις τοῦ Ἰησοῦ! Ὅποια θὰ ἦτον ἡ ἐκλυστικὴ τῶν ὀφθαλμῶν του δύναμις! Ὅποιος ὁ τόνος τῆς θείας καὶ ἐπιβλητικῆς φωνῆς του! Ὁ τραχὺς καὶ ἀκαμπτος Θωμᾶς πρὸ τοῦ Ἰησοῦ, προκαλοῦντος αὐτὸν ὅπως προβῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξελέγξεως καὶ παρουσιάζοντος αὐτῷ τὰς πληγώμενας του χεῖρας, αἰσθάνεται ἑαυτὸν κλονιζόμενον, μὴ δυνατόν νὰ κρατηθῇ! Κάμπτεται, γονατίζει, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ περιβάλλων διὰ τῶν χειρῶν του τὰ γόνατα αὐτοῦ ἀναφωνεῖ ἐν συγκινήσει ἐκεῖνο ὅπερ μετ' αὐτοῦ ἔκτοτε ἑκατομῦρια λαῶν ἀναφωνοῦσιν „Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου“.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

— „Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ“, υπέλαβεν ἡ Ἀγγίλις μειδιῶσα, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀδριανὸν προσέθηκε σιγά: „Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐπανάιδω“.

Ὁ Ἀδριανὸς υπεχώρησε κατὰ ἐν βῆμα, ἔνευσε πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του, οἵτινες πόρρωθεν υπεκλίθησαν εἰς τὴν ὠραίαν νεάνίδα καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοιπορίαν των